

Đề bài:

**Kể lại
câu chuyện
Thủy Tinh
báo thù.**

Bài làm

Sau hàng ngàn lần dâng nước đánh tôi, Thủy Tinh đều thất bại, đành lui về ẩn mình trong thủy cung, uống rượu suốt ngày để cố quên đi mối hận. Được tin ấy, tôi hả hê, vừa thỏa mãn nghĩ có lẽ đã đến lúc mình có thể xả hơi.

Đặc biệt tôi đi đến cũng nghe những lời ca tụng về mình. Họ còn viết cả một câu chuyện về tôi để đưa vào chương trình phổ thông dạy cho các em như nêu một tấm gương sáng để răn dạy chúng. Tôi trở thành thần tượng của lớp trẻ. Nghe những lời ngợi ca xung tụng về mình, lúc đầu tôi hơi ngượng, nhưng sau đó, tôi đã quen với những lời tán dương. Trí tự mãn, tự đại ngấm dần vào người tôi như một căn bệnh.

Tôi tự cho mình cái quyền được nghỉ ngơi để hưởng thụ vinh hoa phú quý. Suốt ngày tôi mê mẩn nhan sắc của Mị Nương. Thậm chí, tôi còn tuyên thêm vào trong vương phủ biết bao nhiêu mỹ nữ để cùng bọn họ thong dong dạo chơi tiệc tùng thâu đêm suốt sáng.

Một hôm, vừa tinh dậy buổi sáng, đã có mấy Sơn thần châu chực chờ vào yết kiến. Hộ hốt hoảng:

- Bẩm Đại Vương, dân đốt rừng làm nương rẫy nhiều lắm. Xin Đại Vương hãy ban lệnh cấm ngay ạ.

Tôi mỉm cười bảo họ:

- Ô, tưởng chuyện gì. Thần dân của ta chăm chỉ, sáng tạo như vậy, tất đời sống sẽ được ấm no. Dân cường thì nước thịnh mà.

Mấy vị Sơn thần càng hốt hoảng hơn:

- Bẩm Đại Vương thế này thì chẳng mấy mà hết rừng ạ. Đất sẽ bị sỏi mòn mà sụp lở, nguy hiểm lắm ạ. Nếu Thủy Tinh đánh lên thì sao? Làm sao chống nổi.

Tôi cười khẩy:

Các ngươi thật to gan dám coi thường cả ta. Các ngươi không biết ta cáo tài vẫy ta về phía đông, phía đông nổi lên còn bãi, vẫy tay về phía tây, phía tây mọc lên từng dãy núi đồi. Ta đã từng bóc từng quả đồi, dời từng dãy núi để dựng thành lũy chặn Thủy Tinh là gì? Hàng nghìn năm nay có bao giờ ta thua?

Mấy vị Sơn thần bị tôi quở trách, mặt cứ tái xám, miệng lắp bắp điều gì không rõ rồi cáo lui.

Từ đó, chẳng có ai bẩm báo điều gì?

Một hôm, tôi nghe phong phanh có bọn Lâm tặc chặt phá các cánh rừng đại ngàn rất dữ. Thế nhưng, khi ta hỏi đến thì lại nhận được những lời tán dương:

- Dạ, muôn tâu Đại Vương, hạ thần được Đại Vương tín nhiệm, đâu có dám lơ là nhiệm vụ ạ. Đại Vương anh minh lỗi lạc trong giang sơn của

Người cai quản, có kẻ nào lại dám to gan làm bậy? Dạ xin Đại Vương đừng tin những lời đồn tấu của những kẻ ghen ăn ghét ở ạ. Dạ, họ là những người lương thiện số một ạ.

Mọi người tiếp tục phỉnh nịnh tôi với những lời tâng bốc khiến tôi như đi trên mây, cái gì hấn nói tôi cũng tin là thật.

Mấy ngàn năm trôi qua, tôi mãi mê vui thú đến nỗi những cánh rừng đại ngàn ven biển đã mất, cả những khu rừng nguyên sinh đầu nguồn cũng không còn, mà tôi cũng không hay biết gì.

Một đêm, tôi đang say sưa trong giấc nồng thì có tiếng gõ cửa gấp:

- Bẩm Đại Vương, nguy rồi! Một giọng kinh hoàng vang lên – Bẩm... lũ quét ạ.

Tôi vùng dậy thét:

- Tại sao thế? Hấn từ mãi biển khơi luôn theo đường sông lên tận đầu nguồn đánh xuống mà các ngươi không biết gì à?

- Bẩm, rừng không còn, hấn tiến quá nhanh chúng thần không chặn kịp ạ.

Tôi ra lệnh rồi thần thông ba bước tôi đã tới thượng nguồn sông Đà, chặn trước mặt Thủy Tinh. Tôi vọt bốc từng dãy đồi, dời từng dãy núi chặn Thủy Tinh lại. Nhưng Thủy Tinh cùng bày tôi tớ vẫn lao tới như những dòng thú không gì chặn lại nổi. Hấn phóng qua tôi rồi lao nhanh về phía biển.

Trước mắt tôi là một thảm cảnh kinh hoàng: Phô xá, làng mạc bị cuốn trôi; xác người và xác súc vật nổi lênh bênh. Số sống sót thì chịu cảnh màn trời chiếu đất, không còn gì để ăn, kêu khóc thảm thiết.

Tôi chết lặng người Ngọc Hoàng giao tôi sứ mệnh trông coi vùng thượng nguồn sông Hồng tươi đẹp. Thế mà giờ đây...! Tôi đưa mắt nhìn quanh, cả một vùng đồi trọc trơ trọi, thảo nào quân của Thủy Tinh dễ dàng vượt qua!

Tội tôi quá lớn, không biết liệu Ngọc Hoàng có khoan dung?